

Židovka bez tváře

Vyrůstala jsem v židovské rodině, která nepraktikovala víru. Z koncentráku jsem se vrátila plná bolestivých otázek, kam vlastně patřím.

Zůstala jsem ponechána na pospas sama sobě, bez opory, bez odkazu na to, s kým se mám identifikovat. Kdo mi vysvětlí, co to znamená být Žid?

Znovu jsem, zmatená a izolovaná, cítila hanbu, že jsem Židovka bez tváře, a také smutek z toho, že se za to stydím. Těžce jsem tu ztrátu identity snášela.

Ztracená a zmítaná pochybnostmi jsem s plachou důvěrou urputně hledala místo, opěrný bod v lidech, jež jsem považovala za svobodné.

Oni vědí, jak se má žít, tak se to od nich všechno naučím. Jak naučit? S kým?

Stalo se, že moji cestu osvítila nenadálá setkání a pomohla mi vášnivě bádát a zabývat se zemí mého původu.

Jedině tam jsem se mohla znovu narodit.